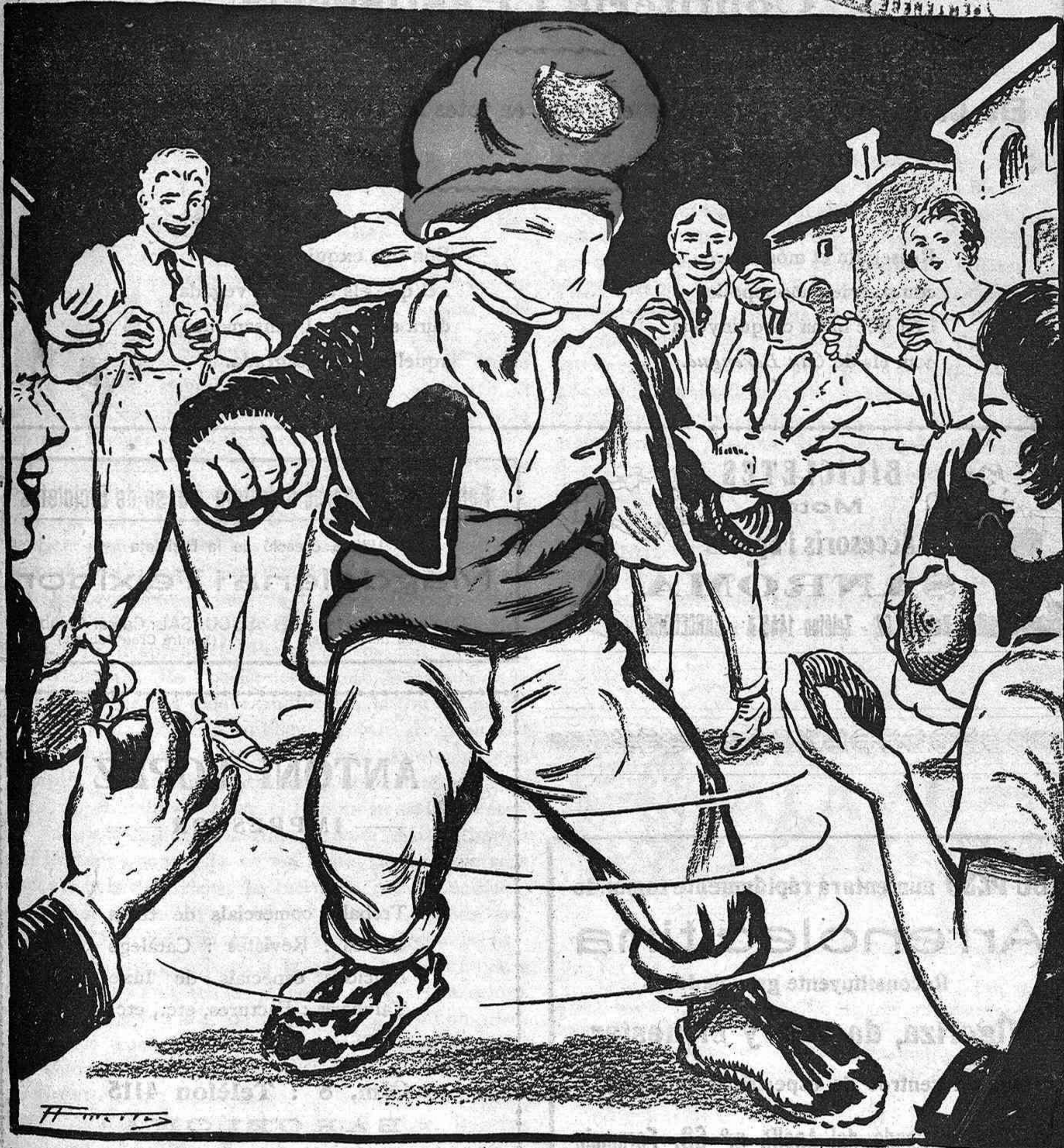

Barcelona 19 de setembre de 1924

L'Esquella de la Torratxa

Any XLVII Número 2376 15 cèntims — Atrassats 30

JOCS POPULARS: EL PUPUT

—Puput, d'on vens?
—No ho sé!
—Puput, on vas?
—Vaig d'esma!

Carquinyolis Berenguer

CALDAS DE MONTBUY

“LA CONFIANZA” Confiteria i Pastisseria

Els Carquinyolis Berenguer es venen en totes les bones pastisseries de Catalunya

Resseguiu el món sencê,
companyies, monopolis,
i en lloc hi ha carquinyolis
com els de *Cân Berengué*.

Són fets exquisidament
i el que els tasti una vegada
durà sempre al pensament
aquella dolçor sagrada.

BICICLETES
Motos
Accesoris i Sports
SANROMA
Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

Fabricació i reparac ó de tota classe de Bicicletes

Última creació de la Bicicleta

Magdalena i Teixidor

Comerç, núm. 1
(Davant Palau Belles Arts)

SUCURSAL: Carrer Calàbria
(Xamfrà Creu Coberta)

SU PESO aumentará rápidamente tomando

Arrenolecitina

Reconstituyente granulado

Vigoriza, da vida y bienestar

Venta en centros de especificos y farmacias

DEPOSITO: Conde del Asalto n.º 68, Farmacia

ANTONI LOPEZ

— IMPRESSOR —

Treballs comercials de totes
classes : Revistes : Catàlegs
Edicions especials de luxe
Talonaris : Factures, etc., etc.

Olm, 8 : Telèfon 4115

BARCELONA

22 DE SETEMBRE DE 1924

XXIX ANIVERSARI DE LA MORT
DE
Innocent López Bernagosi
L'ESQUELLA DE LA TORRATXA
dedica aquest record a son inoblidable fundador

CRÒNICA

“Bar-celona-bar”

Hem vist aquest rètol en un bar de suburbi, i ara, pensem que, damunt de la vista de Barcelona, amb una franja al·legòrica, com la que serveix en les estampes de Nadal, per a repetir el «Glòria a Déu en les altures...», es podria escriure la mateixa divisa: «Bar-celona-bar».

Un magatzem, «El Globo», que ja coneixíem des de la nostra joventut, es tanca i immediatament pensàrem: «An aquí s'obrirà un bar». No sabíem res, ni coneixíem l'amo, però el cor ens deia que en aquell lloc no podia ésser substituïda una botiga més que per un bar. En cent metres quadrats hi ha l'«American-Bar», la «Granja Royal», el «Bar-Canaletas», el «Quiosc Canaletes», i, després, el «Petit Pelayo», i al davant el «Continental». Es l'oasis del refresc, la parada de la cervesa, el mercat dels «sandvichs», la fira del pernil «serrano», la dolceria pública, el cafè de pren lo i marxa. Era doncs, fatal, que el buit d'un magatzem s'omplís amb un taulell de cenc, una catetera xiuladora, un «bombo» d'horxata i un mostruari d'aixetes.

Fatalitat de lloc i fatalitat urbana. Abans, botiga per llogar es convertia en un Banc. Els cafeters eren vençuts pels financers, lo recreatiu per l'econòmic i el descans refrescant per la pressa eixuta. Doncs, ara, l'inrevés. Els Bancs marxen i el cafè, convertit en bar, pren la revenja. La pren a la plaça de Catalunya, a les Rambles i en totes les places i carrers. Barcelona reivindica la fatalitat de la seva arrel. Un humorista podria dir que el primer bar fou Bar-cino, mare de Bar-celona.

Nosaltres ens estimem més un bar que una Banca, però, francament, preferim la taverna al bar. Beneïda sigui per sempre aquella taverna catalana, amb el taulell de marbre, uns boixos retallats, una gàbia amb un canari, la bota del recó a la vista, blancs vetlladors

rodons, un taverner amb mànegues de camisa i faixa, i, generalment, una tavernera que es deia Mercè, Ciscaqueta o Montserrat. Aquella tavernera no ha estat cantada per cap poeta, ni cap escriptor ha escrit l'elegia de la tavernera. Bé és veritat que els nostres poetes, pobrets!, no han passat per la taverna, i si algú sap dels «coctels», ignora la jòia del vi blanc i del porró cantaire. En Rusiñol ens la deu l'elegia de la tavernera barcelonina, com debem tots un homenatge a la taverna dels llorers, la gàbia amb canari, botes molt series, cuina sucosa i catalana, vi de la terra i taverner bona persona. El bar l'està matant. El bar que no té ànima, ofega a la tradició en nom de la Internacional de la cervesa.

«Amichatis», bon amic: Hem de fer l'homenatge a la taverna, hem de fundar els «Amics de la taverna» i hem d'ajuntar-nos per a beure a la glòria del gran segle XIX, pare de la taverna, que és lo etern, contra el bar que és el «snob» i el cosmopolita insípid.

PARADOX

Tribulacions escèniques

Aquells actors nostres tan casolans i tan quietes, que mai feien parlar d'ells, ni per aventures, ni per escàndols d'amor, ni per excursions en la política, ni per excentricitats, ni per esbogerraments, ara, des de fa uns quants mesos, comencen a tenir una certa actualitat anecdòtica.

No gaire, però la tenen. Així en Jaume Borrás, podrà ja escriure *Més presons*, com un petit Silvi Pellico d'escenari. Una presó de vint-i-quatre hores, una detenció efímera, però si una vegada en Pous i Pagés va fer dos volums *De la ergàstula*, per l'empresona-

ment d'un mes, per un dia bé es pot fer un fascicle, amb retrat i tot, com cal a un actor.

Aquesta ha estat l'aventura política. Després hi ha hagut l'aventura pintoresca, ocorreguda a Girona, a un dels nostres actors còmics. Anaven a representar *La Marieta de l'ull viu*, i s'inicià una campanya contra la famosa obra de l'«Amichatis» i Màntua, dient que no podien veu-re-la les senyorettes virginals. A l'últim, la mateixa campanya va decidir que sí, que les senyorettes virginals podien contemplar la *Marieta*.

El teatre ple, l'espectació plena, l'escenari ple de diàleg, i el nostre actor, en B... ple de naturalitat, dona una resposta i diu, una cosa així com:

—C...! I que n'ets de bonica!

Escàndol, cridòria. Uns «és intolerable!». Altres «ja ho déiem! Serà memorable a Girona l'episodi. I en B... per a adobar lo succeït i treure la mala impressió, a la sortida, anava repartint caramels.

POTI-POTI

Els homes nous

Els homes nous, des de fa un quant temps, estan a l'ordre del dia, en la nostra ciutat, que ja comença a ésser heroica, ja formen una nova mena d'homes. N'hi havien de rics, de pobres, de ximpls—d'aquests encara n'hi han, cada dia n'hi han més—d'intel·ligents. Ara, ademés, n'hi han de «nous».

Però convé renovar-ne constantment les existències. L'home «nou» no dona gaire de si, es gasta, es fa vell desseguida, és flor d'un dia.

Per això nosaltres, que també som patriotes a la nostra manera, hem pensat en un d'home que pot ésser l'ideal: el «Gordito». Què no els aniria bé el «Gordito» als cercadors d'homes nous? Què no hi faria un bon paper entre l'element oficial? Pensint-hi, senyors, i vagin depressa, que de gangues com aquesta no en surten cada dia!

Proses epigramàtiques

DEL SOSPIR

Es el cor que pren ales i s'escapa.

Suspir d'amor, de neguit o de jòia: ala negra o ala blanca que s'envola.

Estàs taciturn, pensatiu, abatut per la desgràcia i un sospir t'esgarranxa el cor i et treu a fora aquella amargantor que t'ofegava coll avall. Els ulls medita-bunds apar que li segueixin el vol enfora.

Penses en l'amor i en les seves dolceses infinites i

SA MAJESTAT LA DONA

No sap quina postura triar per a fer-nos patir més.

(Dibuix de fora casa de Guillem Ablet).

t'escapa del cor un batec d'ala dolça, de dolçor de misteri que et deixa un sagrat polsim de joia i t'aclara els ulls santament extasiats.

L'accés del goig o de dolor ens occiria i els déus ens concediren la gràcia del sospir perquè s'exhalés el cor com el perfum d'una flor en bé de la flor mateixa.

Hi cap tot el misteri del món en un sospir i tota la voluptuositat i la jòia del viure.

Si el sospir és d'odi, és una gota de fel del cor que crema els llavis.

D'UNA LLÀGRIMA

Perla fina, enlluernant; gota dolça de misteri. És la roentor del cor que evapora el sentiment i degotes, gràcil, dels ulls i rodolcs per la cara.

Perla fina, enlluernant; gota dolça de misteri. Una llàgrima d'amor és una engruneta de sol tropical que ens encén l'ànima. Turment silencios que porta a dins la imatge que en el nostre cor impera.

Perla fina, enlluernant; gota dolça de misteri.

Qui pugués oferir-te a l'amada per perla viva d'un anell.

Perla fina, enlluernant; gota dolça de misteri.

DE LES ARRECADES

Degotís d'or en penjorella. Bella jovencella del somriure clar, sou una beutat corprenedora. Les arrecades us brillen bellugadisses sota la nit dels cabells com dues estrelles que s'han parat a cada costat

de testa admirant la glòria esplendorosa de la vostra cara, bella com un sol.

COLLAR DE PERLES

Aquest collar de perles vives damunt del pit, dona gentil acariciada per un amant fervorós, és un secret d'amor ple de dolces.

El vostre amant, embriagat de la vostra formosor, es desféu en besades i carícies. Per una màgica transformació incomprendible els besos s'han tornat perles damunt del pit, i ara ostenteu, satisfeta, l'opulència d'un collar de perles.

JOAN D'ALIÓ

SA MAJESTAT LA DONA

No sap quina postura triar per a fer-nos patir més.

(Dibuix de fora casa de Guillem Ablet).

Passejant

Apunts barcelonins

—Pec!!!

—Què ha sigut aquest soroll, pare?—pregunta un xaval,—Un tret d'espingarda?

—No; de neumàtic.

Plou i fa sol. La terra absorbeix la poca aigua que cau, mentre olors de jardí perfumen la Rambla de Canaletes. A la destrocada Plaça de Catalunya, prop de la carretera empedrada, un gos perseguit per un altre

fa caure una criatura dintre el cistell de cacauets d'una venedora ambulat.

—*¡Mantecao helao! ¡Que rico mantecao!*—crida un altre venedor servint a unes minyones.

—*¿Es rico este mantecao?*—li pregunta una d'elles.

—*Muy rico, rica!*

La calor encara respira i el trànsit creix per moments. No val a badar, car els tramvies i automòbils són els amos del carrer.

Poms de modistes engalanen les aceres del Portal de l'Angel, i un poc més avall un senyor increpa a un xòfer que fuig amb l'aixafa-transeunts (a) auto.

—*¡Er gordo pa mañana! ¿Quièn quiere er gordo?*—fa un home prim.

Els núvols—acèrrims enemics de la pols—deixen anar un fort ruixat. Ningú obra el paraigua: tothom se l'ha deixat a casa.

A la Plaça Nova—plaça molt vella—i sota mateix de les dues torres, hi ha una alfombra de pells de préssec per a fer patinar als vianants. A cent tres metres de distància més vers el mar, un parell i mig de municipals llegeixen i comenten la *Hoja Oficial* . . .

. . . posada a la façana de la Casa Gran, mentre un gos xato rega el portal de dita gran casa.

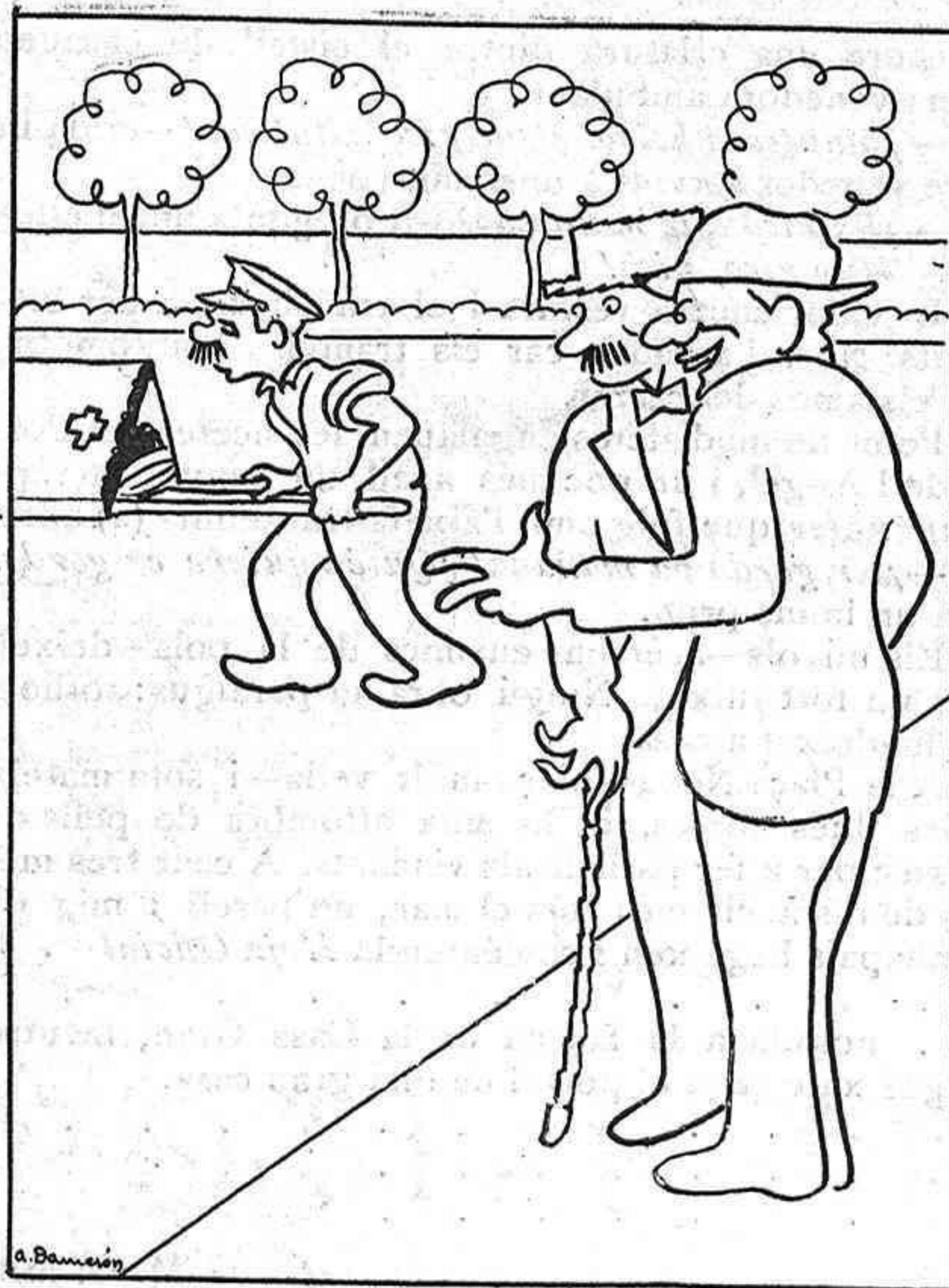
M. G. MIR

SA MAJESTAT LA DONA

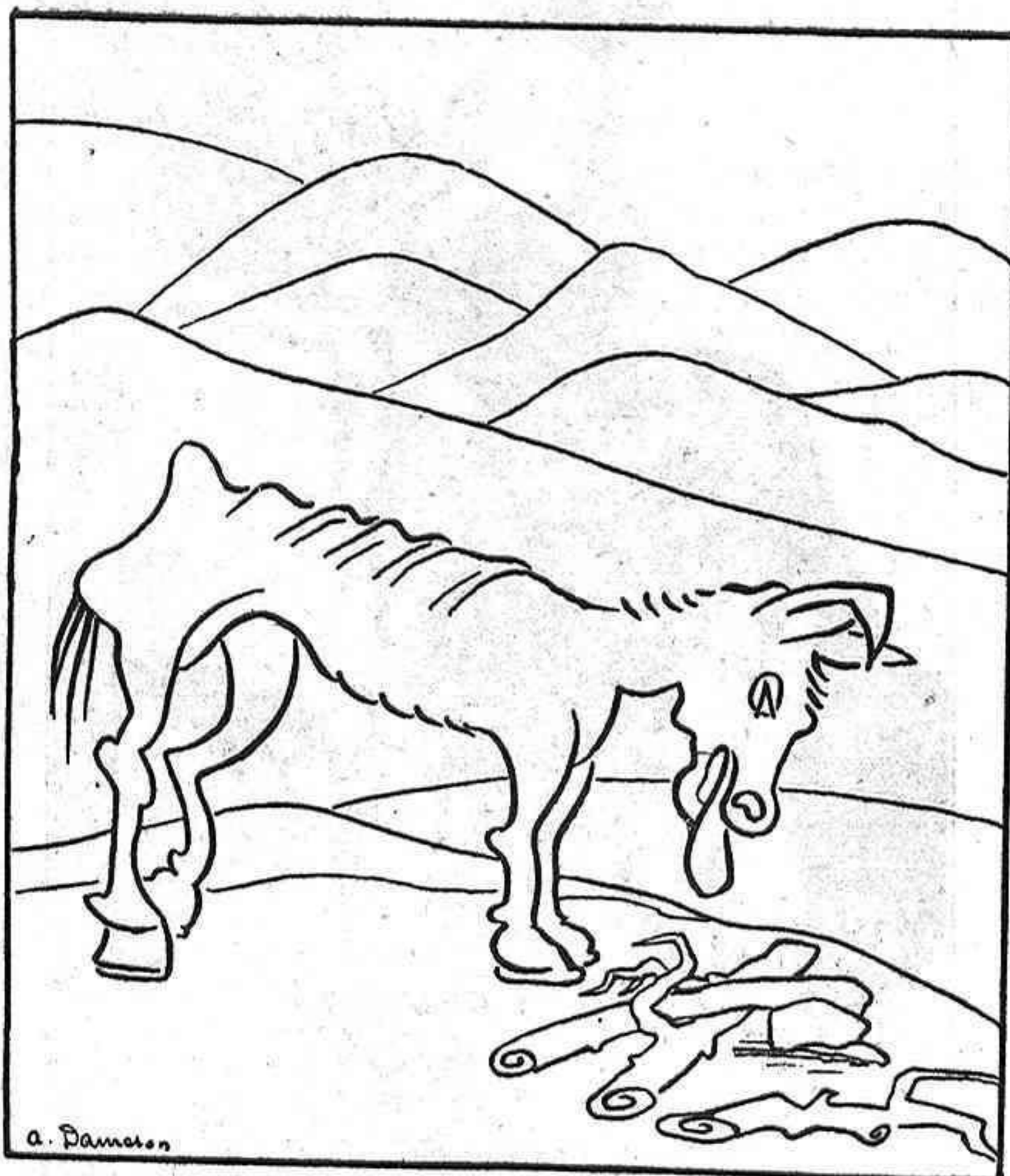
No sap quina postura triar per a fer-nos patir més.

(Dibuix de fora casa de Guillem Ablet).

EDUCACIÓ FISICA

— Qui hi porten en aquella camilla?
 — El boxador que ha guanyat.

REFLEXIÓ

— M'està bé per burro!

:: GLOSSARI ::

LA CURA DE L'AIGUA

Al glossador li ha receptat el metge la cura de l'aigua. Però el glossador no sap si és cura o és turment això de l'aigua. En set dies que fa que és aquí ja s'ha tornat més màrtir que l'Alvarez de Castro, que en matèria de martiris té el número u. Creu recordar el glossador que an ell, a l'Alvarez de Castro, li donaven la dosi de gota en gota, i al glossador—pobret!—les hi donen de doscents cinquanta grams cada vint minuts!

I tot això, tot aquest mullader, tot aquest xàfec, en dejú. I, sense deixar el dejuni—que aquí és una cosa molt sèria—cinc o sis *tomas* d'aigua durant el dematí per a que arribi l'hora de dinar i el trobis aigualit.

A mitja tarda, altra vegada de cap a l'aigua. El pobre glossador ja no sap si s'ha tornat bolet, caragol o granota. De lo que sí està segur és de que ha deixat d'ésser persona. Cada dia plou, i de nit el pobre glossador somnia submarins, tiburons, musclos i tota mena de peixos. Fins ha pensat en comprar-se una escafandre de bus.

Ja està tip d'hidroteràpia, mecanoteràpia, electroteràpia i tot lo que acabi en àpia. Només sent parlar de dutxes, massatges i banys de vapor. Avui el metge li ha dit que, des de demà, ja pot augmentar la dosi fins a trescents grams cada vint minuts.

Auxili! Auxili! Telefoneu immediatament al Salvament de Nàufregs perquè vingui en ajuda del vostre mullat

XARAU

Projectes

L'activitat de Barcelona en concebre magnífics projectes és gran; tan gran com petit l'interès que posa en la realització llur una volta aprovats. Mai no acabariem si haguéssim d'anar citant tots els grans projectes urbans de Barcelona que s'han tornat aigua poll després d'haver assolit un èxit immens de públic. Sense forçar gens la memòria ens recordem dels següents:

Urbanització monumental de la Plaça de Catalunya amb la gran Casa de la Vila a la banda de la Ronda.

Construcció del Passeig Marítim al llarg de la platja de la Barceloneta.

Trasllat dels mercats de flors i d'ocells que ara es troben encongits a les Rambles, al Passeig de Gràcia.

Bastiment d'un Teatre Municipal amb tots els seus anexes.

Projecte d'enllaços de la ciutat amb les barriades extremes.

Arranjament complert dels Parcs Municipals.

Construcció del Port franc i del Museu Marítim.

LA QÜESTIÓ DEL DIA

—Suposo que al suprimir el joc, no suspendran pas la *bescambrilla!*

De tot això i d'altres coses que resten en el tinter, entre ells la projectada *Exposició Universal d'Indústries Elèctriques*, n'existeixen plànols, estudis, pressupostos, memòries explicatives, dibuixos, gravats, etcètera. etc. Total, res. Llevat de les obres realitzades a Montjuich i que ens costen un grapat de milions, les millores urbanes no es veuen per enlloc, els projectes respectius una volta aprovats, bombejats i pagats, van arrenjerant-se als prestatges dels arxius municipals per a dormir el somni de l'oblit al costat d'altres no menys interessants, que tampoc es duran a terme, per manca d'empenta, de cabals o del que sia.

Els nostres avis nomenaren a Barcelona la ciutat dels *comptes*, sens dubte esgarrifats de veure com aquells anaven creixent d'un any per altre; nosaltres tenim de dir-ne la ciutat dels projectes i de la paciència; perquè de paciència sí que n'hi ha a Barcelona! Més de deu anys ha costat la construcció del viaducte de Vallcarca, per a no poguer passar-hi vehicles de gaire pes, i ja veurem els que tardarà en ésser acabada la perllongació del carrer de Balmes fins a l'Avinguda del Tibidabo.

Res, allò que deia el nostre gran Peius:

*Una cosa és projectar
i altra cosa realitzar.
Es clar!*

FILM

La cançó del rodamón

He gosat de la rosa i del clavell
i m'ha punxat l'espina venjativa,
he sentit percutir sota la pell
la roentor del goig i la dolor més viva.

No em falta res a resseguir en el món,
al moll de l'os hi duc esgarrifances
de tots els plers i del neguit pregon
barrejat amb dolceses i recances.

He menjat dels menjars més exquisits
i he llepat els plats més pobres,
m'han assotat tots els neguits
i he gosat de sobres.

M'han fugit nierades d'il·lusions
i han nascut nierades d'esperances;
he tastat tots els petons
dels mars esquerps i de les aigües manses.

M'ha mossegat el gos vora el paller
i m'ha fet mal el vi de les tavernes,
he brindat al costat del cavaller
i he anyorat l'aigua de pairals cisternes.

He dormit sol al ras voltat de neu
i he dormit en les cambres dels patriarques,
m'he sentit pobre i sol com Déu em féu
i he vist monts d'or omplint les meves arques.

Duc una engruna de tot ço que he vist
sé el gust del mal i el bé m'ha fet amable;

LA TEMPORADA TEATRAL

—Apa, senyors, ja hi som tots! Ara sols ens manca públic!

Esredim la *Pecadora*;
Rei i Monjo va cridant
 i al convent resen alhora
Les monges de Sant Aymán.
 S'albireja *L'Alta Banca*;
Judith de Welp va amb neguit;
 llavors, una estrella blanca
 brillava *Al Cor de la nit*.
Mestre Olaquer, taro nostre,
 guieu-nos pel camí dret;
 car l'humanitat es postra
 vers *Jesús de Nazareth*.
Lo Fill del Rei escoltava
 darrera del finestró;
La Reina vella cantava
 del *Sainet trist* la cançó.
Jesús que torna somreia;
Mossèn Fanot ple d'encant;
Titayna veia que reia;

L'Aranya anava filant.
La Reina jove, ben d'estre,
 seguia el *Camí del Sol*;
 amb Roger va a la palestra
 per conquerir lo que ell vol.
 A trenc d'aba n'albiraren
 una Madona al Castell,
 i amb condol enllamentaren
 la *Mort d'en Faume d'Urgell*.
Neus que es fonen és la vida;
Fulles seques al clot van;
La Farsa segueix sens mida;
 i el món va giravoltant.
 De les *Monges*, la *Sardana*,
 ballarem agermanats;

EDUARD LLADÓ SALES

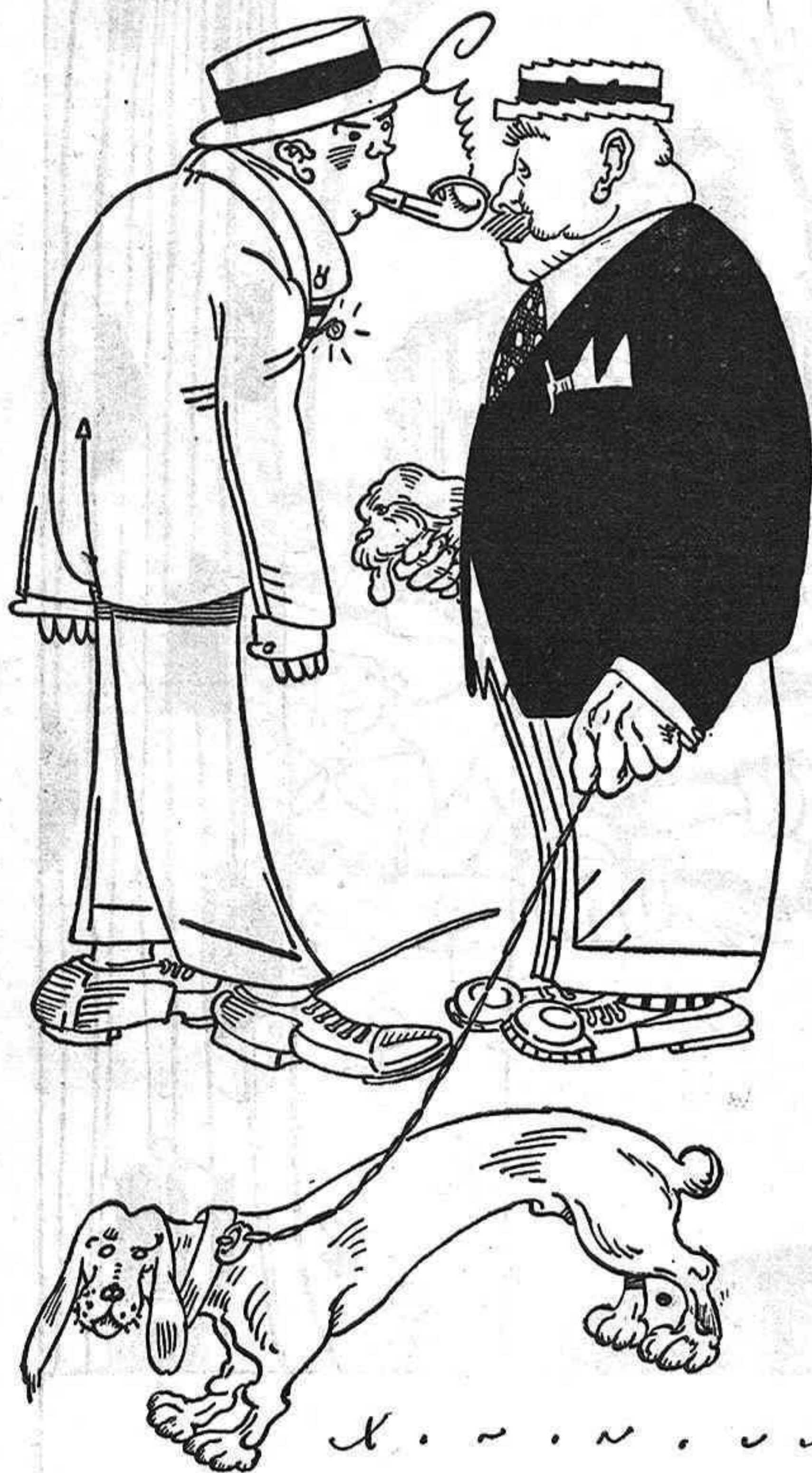
TELÒ ENLAIRE

NUEVO

Els senyors Sepúlveda i Manzano, per a escriure el llibre de *La granjera de Arlés*, s'inspiraren en un couplet que a Barcelona féu popular Mayol. Veu's aquí els fragments [més importants del couplet que ha servit d'argument a *La granjera d'Arlés*:

Glorieusement il allait au assaut.
Un jour il fut touché, quelle horrible blessure!
De cet étrait si jeune, au visage si beau,
la chair, la pauvre chair! ne tient que par lambeaux.
Defiguré, aveugle, il ait finit,
mais pour lui éviter la supreme torture
de n'être plus aimé, comme aux beaux jours enfuis,
la petite danseuse veille près de son lit.
Reconnaissant sa voix doucement il lui dit:
Tu reviens, ma poupée,
la plus aimé,
mon jolî petit joujou.
A présent près de moi,
oui, tu serais tout,
voilà ta destinée!
Malgré ma laideur même
toi seule tu m'aime:
merci de ton bel amour!
Près de moi, ja t'en prie,
reste pour toujours,
oh, ma poupée d'amour!

Veu's aquí l'acció de *La granjera de Arlés*. Drama de la guerra. El mutilat pels obusos alemanys que torna al costat de la dona que l'estimava i que encara, malgrat la seva desgràcia, segueix estimant-lo. Com es pot veure, l'acció és altament melodramàtica. Però a nosaltres se'ns acut una objecció: fins a quin punt és convenient l'element tràgic en un gènere com la sarçuela o la opereta, gèneres que es distingeixen per la seva frivolitat, per la seva lleugeresa? Creiem nosaltres que fins a un punt molt limitat. El drama en aquest gènere líric—creat per assortir de musica als

UNA VICTIMA

—Que no vas a veure la col·lecció de feres de la Plaça d'Espanya?
 —Noi, jo amb la dona, la sogra, el gos, el gat i el lloro de casa em sembla que ja tinc la col·lecció sencera.

EN BUSCA DE CONILLS

—I vols dir que no agafaran por els conills al veure'ns. Vols dir que sabrem desaparar?

A L'ALTRE MÓN

—I còm estan allà baix?
—Bastant més intranquils que aquí dalt!

manubris i a les pianoles elèctriques—hi ha d'èsser mesurat amb comptagotes. L'altíssima bellesa tràgica de *Edip, rei*, seria repugnant si algú pretengués convertir l'*Edip, rei* en sarçuela, que no és una suposició tan estranya com algú podria creure. Aquesta tragèdia de *La granjera de Arlés* ens sembla impròpia del gènere, desproporcionada.

Fora d'això, excusant això, el llibre està escrit amb força discreció i dignitat, qualitats que acostumen a mancar en la majoria dels llibrets de sarçuela o d'opereta.

La música del mestre Rosillo la creiem digna del llibre, és a dir: força discreta. Potser té una tònica massa brillant, potser abusa un xic del metall i de la percussió. Però això tampoc és un defecte capital, sobretot pel públic.

En la interpretació senyalem, en primer terme, an en Pau Gorgé, que ademés d'un gran cantant, és el més admirable, el més estudiós, el més discret dels actors lírics. I fem menció també de Josefina Bugatto, molt aplomada en el seu paper.

APOLO

El chivo loco és una *historieta* en dos actes que han escrit els senyors Arroyo i Lozano i ha musicat el mestre Alonso. Els senyors Arroyo i Lozano són dos autors madrilenys. Això de que siguin madrilenys—i no saragossans, valencians o mallorquins—té més importància del que sembla. A Madrid hi ha una gràcia especial, una gràcia de *tupi*, de mongetes a la bretona i de *cocido*, sobretot de *cocido*. És una gràcia de poble mal alimentat, de poble anèmic. Quan aquesta gràcia s'apodera d'un autor, pobre autor! Ja no farà mai res de bo, ja només farà gràcia, gràcia madrilenya.

Tot això pot aplicar-se als autors de *El chivo loco*. Són dues víctimes de la gràcia madrilenya. Potser tenien talent, potser eren uns escriptors de tremp, potser haurien escrit una obra genial. Però la gràcia de *tupi*, *cocido* i mongetes a la bretona els ha vençut. Ens fan molta llàstima, la veritat, els autors de *El chivo loco*.

BARCELONA

El vizconde se divierte, o quince penas de muerte, és una «cosa» en dos actes que han escrit els senyors García Alvarez i Luque. No en podem parlar. No en podem parlar perquè allò no pertany al teatre. Ni és un drama, ni una comèdia, ni una tragèdia, ni un sànet, ni és res. Aquella gràcia madrilenya la trobem en aquesta obra (?) dels senyors García Alvarez i Luque elevada a la quinta potència.

BOB

TELÓ ENLAIRE

Les exposicions d'art són fruita de tardor com els bolets i les castanyes, amb la diferència de que així com les pluges fan avançar les collites de bolets, retracen la de les exposicions, cosa que no succeeix pas amb les castanyes, les quals vénen invariablement al seu temps, amb un repartiment equitatiu.

Ara mateix ens trobem que amb motiu de les darreres pluges, els mercats, les tendes i les drogueries estan plens de bolets, inclús de rovellons, que són el *non-plus-ultra* de les plantes, *criptògrames* amb tot i fer-se a l'aire lliure, i en canvi encara no ha tret el nas un expositor de pintures o escultures que en tingüés.

Només l'Acher, aquell poeta que tant féu parlar d'ell a la premsa, per coses gens poètiques, ha donat fe de vida artística amb una exposició de dibuixos i caricatures que revelen bones condicions per al cultiu del gènere d'intenció; heu's aquí la única nota d'art que podem engegar aquesta setmana; ara la setmana que ve ja sera altra cosa, penso, perquè les primeres exposicions barcelonines solen coincidir amb les Festes de la Mercè, encara que a Barcelona no es faci cap mena de festa en vista de que sempre resultaven mullades.

La primera nova que ha començat a córrer és la de l'exposició Brunet, composta per un recull de treballs estiuençs; a «Cân Parés» i a totes les galeries d'Art ha començat la gran emblanquinada i l'apariament dels calorífers per a lograr que no es constipin els visitants amb la fredor siberiana de les obres de certs expositors; les escltxes de les vidrieres són tapades amb tota cura, les bateries d'art estan ja arrengrerades com a qualsevol teatre, i no manca més per a inaugurar la temporada que les pintures i les escultures corresponents, les quals hi ha por de que vinguin amb compta gotes a causa del'humitat regnant i de l'abundor de locals expositius.

— Jo per la meva banda, estic disposat a rebre les coses tal com vinguin; he pres un reforçant cerebral, he llegit tots els números de la revista parisenca *Au jardin de l'Infante*, que m'ha enviat en Frederic Beltrán, el noi de les dones frívoles, per estar al tanto de ço que pensen els artistes de la *Ville Lumière* i m'he dut a canviar els vidres de les ulleres, perquè de vegades en feien veure pampelluges. Amb tots

aquests preparatius i no havent vist ni una pinzellada ni un ninot de fang en tot l'estiu, un sembla estar preparat per a rebre l'allau artística que em pugui venir al damunt en la temporada que va a començar.

Per mi, ja poden alçar el teló quan vulguin,

C. ARBÓ

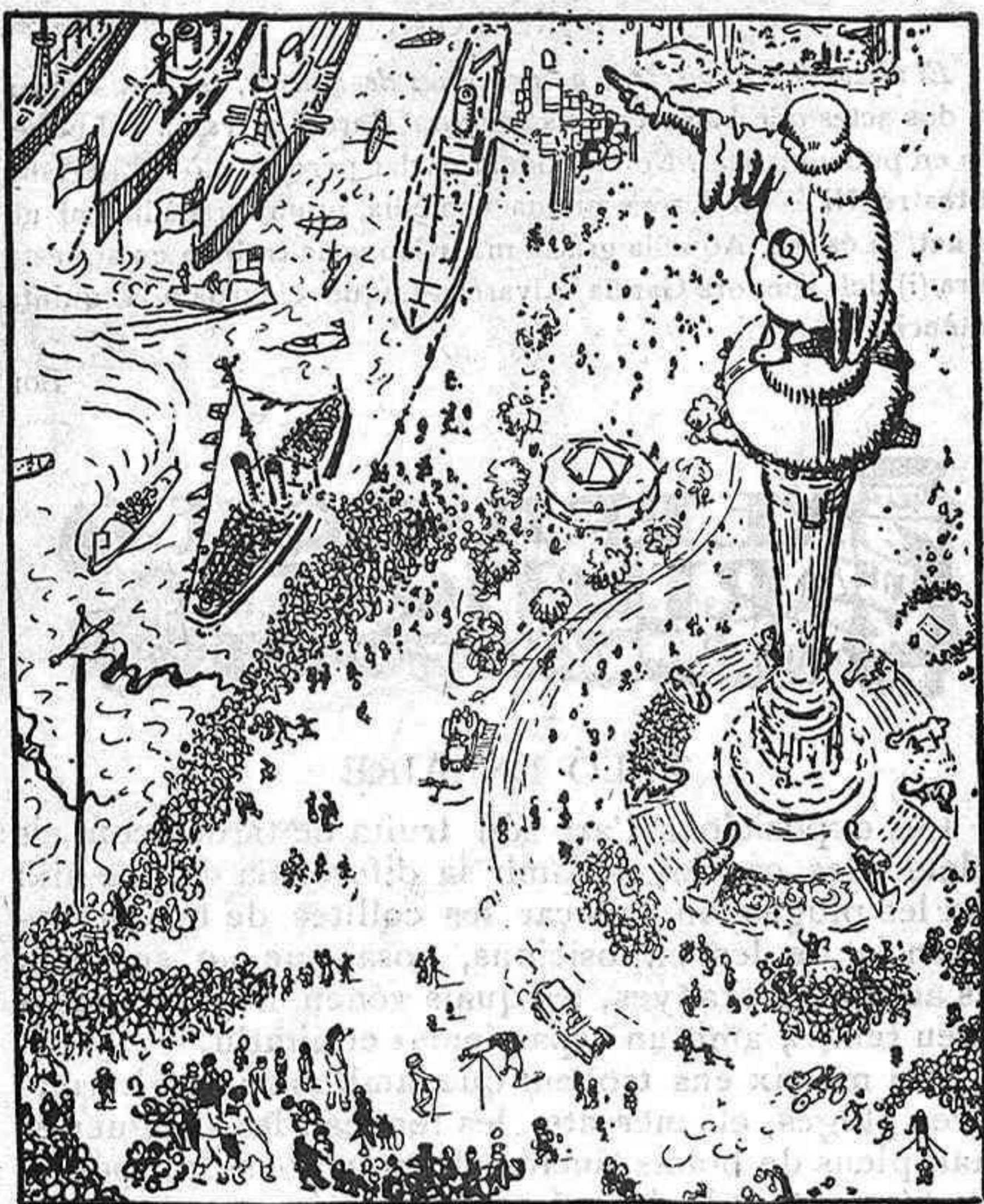

FUTBOL

Barcelona-Real Sociedad de San Sebastián

Els magnífics—en conjunt—resultats aconseguits per la *Real Sociedad* per terres estrangeres, ens féu creure que els dos partits concertats amb el campió de Catalunya resultarien dues exhibicions de bon futbol.

Desgraciadament no ha sigut així. Causes? Es de suposar que el cansament del viatge, el desconeixement del terreny de joc, totes aquestes circumstàncies que tant poden influir en el joc a desenrotllar, deuen haver influït per a que l'onze norteny no estigués a l'altura acostumada. El cert és que no podrem recordar els partits de dissabte i diumenge més que com dos partits sense importància, grisos, i quasi ens atreviríem a dir dolents del tot, sinó tinguéssim en compte que ens priva dir aital cosa el record del joc que durant els últims quaranta cinc minuts del primer partit feren els donostiarres. Fou la única cosa bona que d'ells

ELS ANGELOSOS A BARCELONA

Apunt del natural pres pel dibuixant de la casa des del nostre aeroplà.

—I nosaltres que fugiem tant dels anglesos.

vegérem. La manca del mig-centre, l'Olaizola, en el segon partit, contribuí—cal dir-ho—a que es tinguessin que limitar a una prudent defensa de la seva porta que en aquest partit guardava en Beguiristain en substitució de l'Eizaguirre. Una altra vegada estaran més afortunats!

Del *Barcelona* tan sols podem dir que es notà la manca d'una atlla davantera entesa, amb cohesió entre llurs elements; en el primer partit, jugant l'Alcántara, aital cosa no es deixà notar en el grau en que ho fou el segon partit. Creiem que en López, com a davanter centre, no està a l'altura que requereix un primer equip de la vàlua del *Barcelona*. Aquesta falta de direcció de la ratlla davantera fou causa de que un partit, jugat superbament per defenses i mitjos, acabés amb un empat a zero. Fem excepció d'en Sagi-Barba, que es mostrà una vegada més com un gran jugador. Ell i en Sancho foren els millors.

De l'arbitratge del primer partit, que acabà amb un empat a dos *goals*, se'n cuidà el senyor Vilalta, imparcialment, però amb poca vista. Del senyor Aramburu, que arbitrà el segon, podríem dir el mateix.

FERRÀN

L'ilús

A un amic

Perquè del seu amor inconfessable
t'ha donat part aquella dona impura,
creus tu que ets sol? Mentida abominable!
La dona que ni el deure la detura
pot deixar-la un caprici redimida?

Podrà lluny del pecat trobar ventura?
Jo diria que no, que això és mentida!
No serà per ta cara bonicòia
que deixi de seguir la mala vida.
Si avorreix al marit que és un babòia
i diu que tu ets el tot i que t'estima
i que el teu sol amor l'ompla de jòia...
Creu-te el que vulgues, si és que això t'anima,
mes no et creguis tenir d'aquesta dona
una exclusiva i menys si ho diu i et mima.
L'engany és el seu fort, puix si abandona
deures d'esposa i juraments d'un dia,
no es pot mai posar fe al goig d'una estona.
L'ilús cegat davant la dona impia
si es creu un dret tenir dessorre d'ella,
un dret més que ningú, és follia!
Il·lusió vana com fugaç centella
que fineix amb dolor al primer dia
quan s'assabenta d'una cosa vella.
Quan la vena que als ulls de temps tenia
s'esmuny de cop i cau, quan els ulls obra
i veu clar tot engany, tota falsia.
I encara dubta i fins la fe recobra
per uns instants si és que ella es dóna manya,
però per fi es convenç i es diu el pobre:
«La qui enganya al marit l'amant enganya!»

B. MASÓ SÀTIR

Aquest número ha passat per la prè-
via censura militar

ELS ANGELOSOS A BARCELONA

—Aquest és el passeig més bonic de la ciutat.
—I el més accidentat, també.

—Què deuen fer amb tants sots.
—Es que com la gent ja no cap a dalt, la ficaran sota terra.

Hem vist un cartellet anunciador dels balls d'un envelat de Palafolls.

No sabem ben bé si és un cartell o una esquila mortuòria, però sí que té un xic de tot.

Sota una franja negra que vol semblar censura i que segurament potser no ho és, hem llegit amb molts treballs que deia: «La Amistad Palafollense».

Que és estrany que en aquesta mena de cartellet o d'esquila no hi hagi cap cap de mort!

Segons llegim en la premsa, s'està formant un quadro de propagandistes del P. U. P.

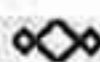
Diu que a més d'homes de totes les tendències i idees, hi ha algunes senyores i senyoretetes.

Tots els diaris barcelonins comenten la detenció de l'ex-ministre Ossorio i Gallardo.

El Destí juga amb els homes implacablement. Ja ho veieu: una carta, una senzilla carta us pot fer anar a la *cangri*.

Quina sort que tenen els analfabets!

Ja és alcalde de Barcelona l'elegantíssim, ben plantat i guapo baró de Viver.

A l'arribar a l'Alcaldia el baró de Viver ha fet unes manifestacions sobre el respecte que tindrà al personal i sobre la seva futura actuació.

Ja ho vàrem dir desseguida: Amb un home tan elegant, ben plantat i guapo, tot anirà bé.

SEMBLANÇA

En que s'assembla un home que fica els peus a la galleda, i està penjat d'unes anelles, a un gat negre?

(La solució potser la donarem un dia si estem d'humor).

Al nostre bon amic Ventura Gassol no sabem què li va passar dissabte a la tarda. Devia trobar algun ser desprezable, estúpid i repugnant d'aquests que van pel món amb el cap alt i feient fer rotllo, que es devia atrevir amb el jove cultíssim, amb un dels poetes millors que té Catalunya.

Sabem que sofrí ergàstula tota la tarda, malaltia que algun temps la sofrien els fascinerosos i avui la pateixen els homes de cor i seny.

Nosaltres us en felicitem, amic Gassol.

Les subsistències cada dia més amunt. Davant d'un pebrot, d'un tomàquet o d'un ull de col, un hom deu descobrir-se respectuós. Són sers aristòcrates.

La Boqueria, per exemple, és una mena de palau reial de les subsistències. Hi ha la reina albergínia, la infanta anguila, el príncep llus... Tota l'alta alcúrnia.

Ja anem bé, ja, per a anar al píf!

Els carrers de la nostra ciutat continuen bruts i rebenats com sempre. Veurem ara si el baró de Viver ens ho arregla tot això. No hi tenim cap esperança.

La Rambla, no és la Rambla, ja fa molt de temps. La Rambla és una atracció de saltimbanquis o una cosa per l'istil, i als transeunts, encara que no volguem, ens fan fer de pallasos. Es allò, tractant-se del *Metro* no ve d'un pam.

J. C. C.: Això no és aprofitable.—J. C.: Aquests versos no van bé. Agraim la bona voluntat i sentim no poguer-vos complaure. L'altre tampoc. A més, que voleu anar a la *cangri* amb això dels tirans?—E. M.: Encara no pot anar. No hi trobem cap gràcia, però gràcies, eh!—E. C.: El vostre treball anirà a l'Almanac com vos voleu. Aquest segon estiu d'aquest any a veure si serà més pròdig, que no ens escriviu gaire.—T. R. C.: Anirà també a l'Almanac la vostra novel·leta.—J. A. (Cornellà): No senyor.—S. B. S.: Anirà a l'Almanac.—M. G. M.: Anirà.

P. del C.: Sí, senyor. Tinc original de vostè que destino als almanacs. Només cal que manar.—M. G. M.: Massa tard!—*Arnald de Gayerem*: Això que ens envia està bé a trossos i a trossos malament. Vostè ho pot fer millor. Enviïn's una altra cosa.—L. M. (Castellar): Els seus versos estan molt bé, jove. I com que estan molt bé, es publicaran.—J. C.: Es massa llarg! Massa llarg! Per què no ho escurça vostè mateix?—L. N.: Lo que ens envia és innocentó. Ens sembla que vostè té condicions per a fer-ho millor. Enviïn's, doncs, una altra cosa.—J.: El dibuix que ens envia de la mona és bastant correcte i demostra que vostè pot fer coses. Però arribà tard!—F. R. (Mataró): No en parlem més: va.—M. S. P.: No, no va.—M. A. R.: Anirà, com desitja, a l'Almanac, però quelcom corregit.—J.: El dibuix no va. Que no ho comprèn que no passaria?—J. B. (Amposta): . . . . .

Antoni López, editor — Rambla del Mitg, núm. 20
Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, Olm, 8
BARCELONA

OBRA NUEVA

VICTOR MARGUERITE

LA GARZONA

(NOVELA)

Versión castellana de ANTONIO DE VERGARA

Ptas. 5

Tarjetas postales "MALLORCA"

La Catedral de Palma, 12 vistas.	Pesetas 2
Pollensa, 12 vistas	» 2
Pacios de Palma, 12 vistas	» 2

La interpretación de los sueños

Por S. FREUD. Versión española de Luis López Ballesteros

Dos tomos

Ptas. 20

Teatro completo de Serafin y Joaquin Alvarez Quintero

VAN PUBLICADOS 7 TOMOS A PESETAS 5 TOMO

Obras de J. OLIVER BAUZÁ

<i>Monsieur Jo...</i> (2. ^a edición).	Ptas. 3'50
<i>Madama Gitana</i>	» 3'50
<i>Símbolo</i> (poema de amor y de guerra)	» 4
<i>Vicio, no; Amor!!!</i> (2. ^a edición)	» 5
<i>La mujer... es un beso</i>	» 5
<i>Las hijas del Sol</i> (novela de amor y de carácter político-social)	» 5

El Ingenioso Hidalgo

DON QUIJOTE DE LA MANCHA

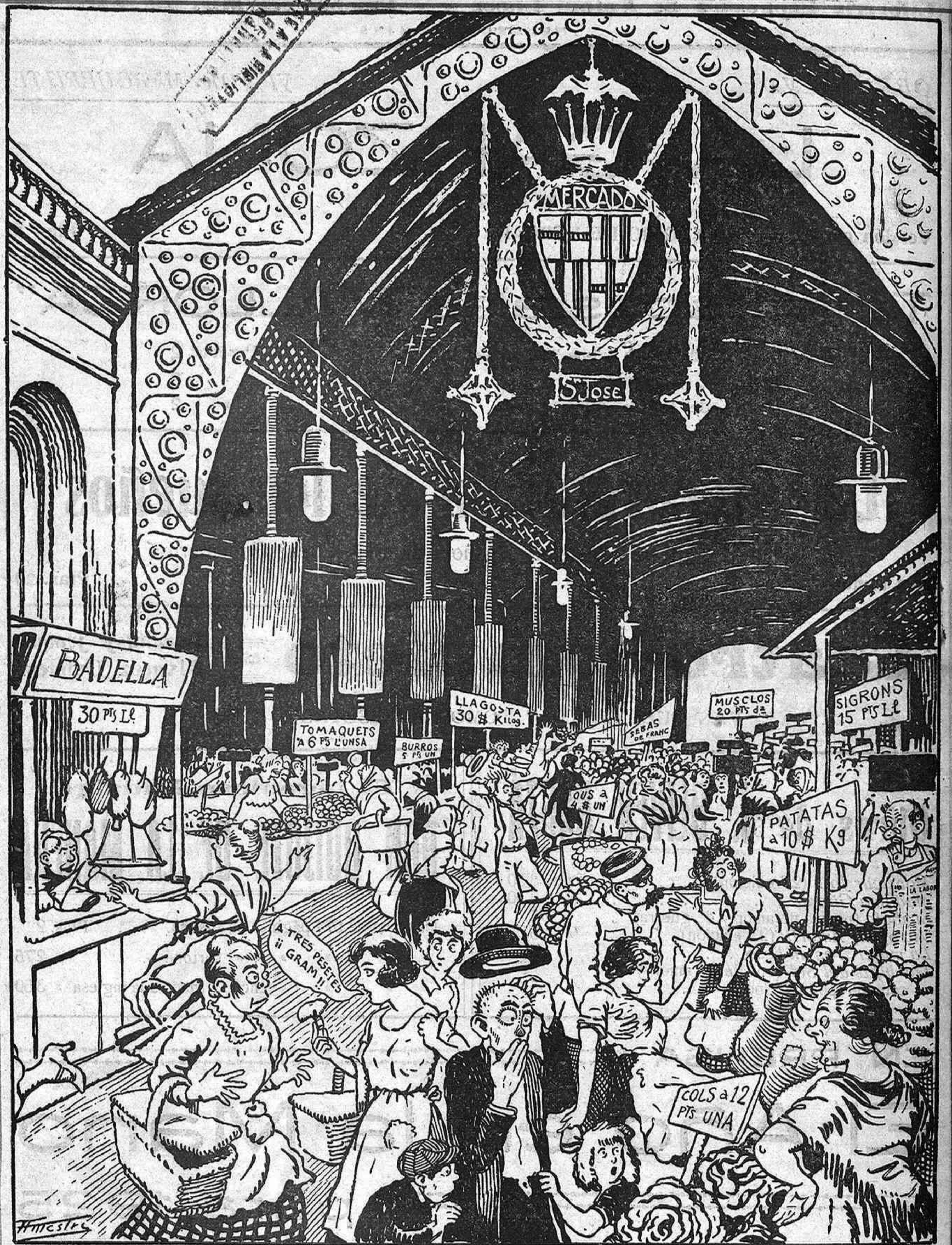
Un tomo de 974 páginas en rústica.	Ptas. 2
» » » » » » » » cartóné	» 2'75
» » » » » » » » encuadernado a la inglesa »	3'50

EN PRENSA

El Año en la Mano

para 1925

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, además 30 céntims per a certificat. Als corresponents se'ls otorguen rebalxes.

EL PROBLEMA DE LA GANA

—Ara sí que tothom es podrà convèncer de que les subsistències van regalades!